

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

§. 6. De nimio timore, quo perpetuòangebatur, ne pateretur illusiones in suis extraordinariis viis, quàmque sollicitè petierit à Deo illuminari; ac de admirandis rebus, quas ipsi Divina Majestas ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

Confiteor tibi Pater, Domine Cœli, & Terræ, quia abscondisti hæc à sapientibus, & revelasti ea parvulis; ità Pater, quoniam sic placitum fuit ante te. Hactenus ibi V. Pater.

32. Ut autem constet, quanto cum fundamento existimaverit Venerabilis Ludovicus à Ponte, quod sicut DEUS in sua Ecclesia constituit Sanctum Franciscum ad paupertatis, & alios Sanctos ad aliarum virtutum præbendum exemplum; ità his periculosis temporibus proposuerit hanc Virginem, ut exemplar timoris caute, & circumspectionis, qua divine revelationes, & inusitata gratiæ sunt tutò suscipiendæ, transcribam. §. sequenti caput undecimum libri primi.

§. VI.

Denimio timore, quo perpetuò angebatur ne pateretur illusiones in suis extraordinariis viis; quamque sollicitè petierit à Deo illuminari; ac de admirandis rebus, quas ipsi Divina Majestas dixit, ut illam redderet securam.

33. **A**LIAM Crucem constantiorem, & gravio-
rem toleravit Venerabilis Marina totà vita, inter adeò insolitos favores, quæ fuit terribilis timor, ne in illis deciperetur à Diabolo, aut à sua imaginatione; Nève idcirco, aliquid faceret, quo suū DEUM offenderet; & quamvis Visitationes essent tam magnæ, & proficiuæ, abundantes tantis solatiis, hi tamé timores, qui illà invadebāt omnē istā attēperabāt

voluptatē; unde faciebat, quod poterat, ut illas evitaret; atq; interdum valdè lætebatur, quando ipsis carebat, adeo ut aliquando dixerit ad Deum: *Bonum meum, si aliqua Anima eò deveniret, ut diceret, se nolle acceptare istas tuas gratias extraordinarias, propter suos timores, quid faceres?* Divina Majestas illi respondit: *Ego nemini confero has gratias contra ipsius voluntatem; quia licet vos velim mihi esse subiectos, nolo tamen vos cogere.* Hoc responso habito, veluti convicta, filuit. Inde fiebat ut, cum inciperent extraordinariæ visitationes, vel indicium aliquod illarum, aut signum notaret, subito confugeret ad DEUM; adeò ut oculis fidei illum intueretur præsentem, in omni loco, iteraretq; preces, & obtestationes, postulando ab illo lumen ipsius cœlestis, ad cognoscendas ejusdem veritates, & ne ulla in re deciperetur. Quia vero hoc Deo placebat, ipseque illi inspirabat, nec Divina Majestas, nec Sancti, neque Angeli, qui veniebant ad illam invisendam, propterea offendebantur, nec abibant; imò illam expectabant, ut perageret suam solitam orationem, cui minimum quadrantem horæ solebat impendere, vel semihoram, atque aliquando unam, & duas horas; id quod ipsamet declaravit loquendo de se in tertia persona gravissimis his verbis: *Quando anima illustrata Divino, & vero lumine, sentit præsentiam sui Cœlestis sponsi, ac Domini, qui illi significat, quod illam velit visitare, & consolari extraordinariè, patefaciendo ipsi aliqua sua Divina Mysteria, vel secreta, timet, ac tremit, & verecundatur prostrata in conspectu sui Magni DEI, quem omnibus suis viribus amat, & cui summè desiderat placere, & à quo humiliter, atque magno ardore spiritus, quem illi Dominus communicat, petit, ut ipsam edoceat de suis veritatibus; detque illi suum Divinum lumen; quando ita anima complectitur summum Bonum, & cum illo quasi lu-*

Etatur, usque dum obtineat hanc benedictionem (quam divina Majestas, nunquam negat ei, qui illam humiliter postulat) invenit se quasi victam à Domino, qui ipsam suaviter inclinatur ad acceptandam gratiam, & visitationem, quam illi vult exhibere; & postquam istam gratiam suscepit, relinquit illam ditatam Divinis donis, quæ nequeunt explicari, & adferunt ingentem pacem, ac solatium; ut propterea absque omni dubio credat, suum Deum, ac Dominum esse illius Operis Authorem.

34. Hoc scripsit Venerabilis Marina, quando jam erat provectæ ætatis, & ego mirabar, dum mihi narraret illam luctam, quæ certabat cum suo DEO, ut sibi impertiretur lumen, prò cognoscendis ipsius veritatibus; quia id faciebat accumulando tot preces, ac tot motiva, & rationes allegando, ad eum modum, quo illas allegat Ecclesia in Litaniis Sanctorum, ut aliquando erubuerit, reprehenderitque se ipsam, dicendo ad Deum, quod sibi videretur id exigere, quasi debitum ex justitia. Divina autem Majestas illam est solata, dicendo ipsi. *Est verum, quod titulo justitiæ hoc à me petas: cum enim ego promiserim me concessurum, quod à me peteretur, mansi quasi obligatus ad dandum, quod à me postulatur.* Implevit quoad hoc Divina Majestas istud promissum, tam integrè, ut multis annis, quibus ego illi fui à Confessionibus, & cum ipsa egi, semper adverterim, quod illam præservaverit ab illusionibus. Hic timor partim fundabatur in ipsius natura, quæ erat miculofissima, ut dictum est; partim sine dubio fuit speciale donum DEI, sicut ipse Dominus illi dixit, quodam die hoc modo; *Esto certa, quod nulli Creaturæ ex omnibus, quas duxi per vias extraordinarias, dederim majus donum timoris, quàm tibi: Causas verò cur illud ipsi dederit, declaravit rationibus, quas illi dicebat, ut*

il-

illam redderet securam, quod non sit illusa, neque unquam esset illudenda.

35. *Quadam vice, ait ipsa, dixi ad Dominum: Bonum meum, & Domine mi, quales sunt hi timores, qui me affligunt, mihiq; tremorem incutiunt? Quid me vis facere, ut tibi placeam, ac satisfaciam? Respondit Dominus: Nihil refert, quod habeas istos timores, quia per illos te reddo securiorem sicut es; & propterea non omitis facere, ac dicere, quod volo. Dic mihi si viveres absque istis timoribus in hoc Mundo, & sine ista cruce, quid tibi deesset? & quid scires pati? Cumque me aliquando multum angerent, dixi Divinae Majestati: DEUS mi, & Domine mi, quomodo me relinquis in manibus meorum Inimicorum? & respondit mihi quam amantissimè? Quid dicis Anima? Ego te centè non relinquo, nisi in brachiis Crucis, cui ego affixi mea brachia; significans mihi, istos timores, esse crucem, cui me ipse affixisset. Magno me affecerunt solatio hæc verba Domini; dixi tamen illi statim. DEUS mi, & Domine mi, optimè fit, quod dixisti, ideo sis benedictus. Dic mihi nihilominus Domine: nonne est melius, ut anima perveniat ad pacem, quæ reperitur in te, ac tantam tranquillitatem, ut ipsam nihil amplius audeat infestare, nec illius passiones, nec natura, neque Diabolus; utque non amplius pugnet, ac tu solus cor possideas: nonne hoc esset melius, mi DEUS? Respondit Dominus: Adverte: quando ego ex mea bonitate, & ob alias justas causas, exhibeo eum favorem, & gratiam animæ, quæ illam meretur, ut ipsi dem istam pacem: ac tranquillitatem; de qua tu loqueris, esto bonum, ac donum, & munus meum sit tamen, quæ non est assecuta hæc specialia dona, si pro illis obtinendis impendit laborem manuum suarum, adjuvante ipsam mea gratia, ac decertat, & patitur, multò se excellentiùs gerit; quia ista laborat pro consequendo thesauro, illi verò alteri confertur ex gratia; adverte præterea in tali statu animæ, qua-*
lis

lis est tuus, id, quod vocas passiones, ac defectus, esse opus meorum incomprehensibilem iudiciorum; ut humilietur anima, & conservetur in subiectione, sitque dedita mortificationi; tum ut magis augeatur ipsius premium, & mea gloria, tum etiam ut praebeat exemplum utile meis fidelibus Amicis: hoc est, quod agitur in tua Anima: Quid te vexas & affligis? Esto bono animo, & quiesce in me.

36. Dum aliàs agerem cum Domino aliquantum confusa meis timoribus dixi illi, ea, quae divina ipsius Majestas mihi dicebat, & mysteria, quae mihi revelabat, esse ejusmodi; ut, licet credam absque omni dubio, quidquid mihi dicebatur, & videbã, tamẽ quodammodò timeã, & metuã quod mihi Divina Majestas conferat tantas gratias, cum ego sim, quae sum. Respondit mihi Dominus: Anima si credis meis verbis, & veneraris mea Mysteria, ita sicut dicis, ac facis quod ipsum ego volo, utcumque timeas, ac metuas; quare vis tibi à me auferri turrim, & murum fortem, sancti timoris mei, ac circumspeditionis, quae custodit; ac defendit animam ab omnibus telis, ac fraudibus Diaboli, & representationibus phantasiae, aliisque hujusmodi rebus; quae tela Diaboli, dum illa vult jacere, ut animam decipiat per illusionem, resiliunt, & revertuntur ad illum cū ingenti confusione, rubore, ac damno ipsius; & similiter, quare vis tibi à me auferri coronam Crucis, quam pateris; vivendo cum timore, & tremore, ac sancta circumspeditione quandoquidem etiam vivas, certam habens, & securam in me spem: noveris praeterea, animam, quae id non haberet in specialibus viis, & extraordinariis exercitiis, victuram in magno periculo, ne deciperetur à Demone, & à sua propria imaginatione.

37. Alia vice, cum mihi Dominus aliquid dixisset, angebar meis timoribus, considerans, esset ne DEUS, qui mihi loquebatur; & dixit mihi Divina Majestas. Quid habes: Anima? Quid scitis? Ego sum tuus Deus; ego sum, qui lo-
quor

quor, quid times? Respōdi illi: DEUS mi, & Domine mi, vi-
 vo cū timore, ac tremore, quia denique sum in eo statu ut de-
 cipiār, & non intelligā, atque cognoscā te; id quod ego, prop-
 ter nullam rem creatam, nec propter Cælum, neque propter
 Terram vellem contingere, ut te, vel in minima re offen-
 derem. Hac est, Domine, mea anxietas, & mea cura, in
 qua vivo, sicut scis: Respondit Dominus, modo quodam
 sublimissimo, suavissimo, & efficacissimo: Anima: non
 decipietur, qui non voluerit decipi, & ambulaverit in ve-
 ritate coram me: quod cum ita sit, non habes, cur timeas;
 Hoc Dominus taliter dixit, ut mihi mirabiliter satisfecerit
 quoad justam veritatem; atque sic fui animata.

38. Dum aliàs magno affectu agerem cum Do-
 mino; dixi illi: DEUS mi, & Domine mi, unum
 S., & clavum pone in meo corde; quia desidero tota esse
 serva, & ancilla Domini. Divina Majestas mihi respon-
 dit amabilissimè, & blandissimè: Anima jam pridem, hoc
 feci, & tota es mea. Tum ego respondi. Quomodo ergo, mi
 Domine, sum tam mala, & miserabilis, ac tam parùm
 profeci in omnibus pertinentibus ad tuum servitium? Do-
 minus autem mihi respondit valdè affabiliter; ne ideò so-
 licita sis, Anima mea; quia verè tibi dico, quod te habeam
 scriptam in libro vite; quodque per mea auxilia, & substi-
 dia proficias ex favoribus, & gratiis, quas tibi præsto.
 Respondi denuò Domino: ac dixi: Deus mi! cum ita sit, quo-
 modo vivo cum tantis timoribus, ne tibi displiceam, teque
 offendam? Et sum adeo meticulosa propter vias tam extra-
 ordinarias, per quas me ducis, ut vivam afflicta, ac an-
 xia? sed Dominus mihi respondit: Bene sic fit: nonnè ta-
 men inter istos timores, in quibus vivis, has veritates
 agnoscis? Iste tuus timor est filialis, qui etiam in Cælo ha-
 betur, quia timor Domini manebit in æternum. Ego opti-
 mè scio condire, quæ in speciem sunt contraria, quamvis
 non sint; & conjugere istum Sanctum timorem, quem habes,
 cum

sum veritate, quã tibi manifestavi; quod tibi satis constat. Hoc me magno solatio affecit, & confortavit in Domino.

Alia vice agendo cum Deo, conquerens de me ipsa, dixi illi cum magno pudore: Domine mi, & Deus mi; jam tot annis sum prædita usu rationis, & toto hoc tempore, cum tu mihi contuleris tot, ac tanta beneficia, tam ordinaria, quàm extraordinaria, dederisque tot ac tanta auxilia, pro meo profectu, debuisset meritò anima mea plurimum profecisse, ac esse libera à passionibus, & excessibus nature, atque à tot peccatis, quibus sum obnoxia. Divina mihi Majestas benignè respondit, ac amanter: Quid facis peccatrix? quæ causa est tuarum querelarum, ac tui doloris? quia in bona, & veraci voluntate, atq; sano creature corde, non possunt habere locum talia mala, de quibus te, tanto cum dolore accusas: si quidem sicut non est signum, radicem arboris, vel vitis esse malam, vel putridam, propterea quod progerminet ramos, vel stalones supervacaneos, & superfluos, procedentes ex aliis causis, quos suo tempore veniens putator diligenter recidet, ut fructus arboris sit uberior, & utilior: ita ex sano corde, & bona voluntate creature erga suum DEUM, qui est fundamentum, & radix arboris vel vitis proferentis veras virtutes, & bonum spiritum, atque perfectum amorem sui DEI, non potest provenire quidquam mali, aut noxii, Quod si hæc arbor germinet ramos supervacaneos, & superfluos in speciem, illi oriuntur ex aliis causis; putator autem cultro mortificationis resecat sollicitè istos ramos, & illos destruit, atque comburit, si opus sit, mortificando has superfluitates, quæ sunt passiones inordinatæ, & affectus naturales, in eoque multum laborat, ut ita fructus sit major, utilior, & uberior.

39. In duplici occasione, vehementer augebantur istæ anxietates, ac timores. Una fuit, quando ipsius Cōfessarius illam reprehendebat propterea, quod esset in iis nimia, permittendo se ductui naturæ; cum enim ipsi plu-

plurimum crederet, imaginabatur sibi, se ideò multos
ea in re commisisse defectus, displicentes DEO, cui sic
aliquandò locuta est

40. Deus mi, & Domine; mihi, & Confessario meo vi-
detur pessima esse mea natura, qualis ergo videtur esse ti-
bi: nonne abominabilis? Respondit Dominus: Non videtur
mihi, neque videri potest malum, quod ego facio; neque na-
tura, quam ego do meis creaturis, quæ est accommodatiss-
sima, ad illarum bonum, & commodum, atque ad id, quod
ego ab ipsis volo: sed nec ea, quæ ego ipse denuò, & sine
culpa naturæ ipsarum iis offero, ac permitto illis evenire,
prò earum exercitio, & profectu, aliisque bonis, quæ inde
eliciuntur. Hoc quidem, aiebam tum ego, bene credo, mi
Domine, non posse videri malum; sed bene etiam mihi per-
suadeo, peccata, ac defectus, quos in his occasionibus com-
mitto, non nisi summè tibi displicere: Bono esto animo, dixit
Dominus, quia si in occasionibus; de quibus loqueris, com-
mittis aliquos defectus, ego ex illis multum pro te elicio
utilitatis, propter tuam bonam dispositionem, & ideò illos
permitto; atq; sicut exigua palea in presentia infiniti ignis;
ita illi coram mea bonitate pereunt, ac disparent; & tua
naturalis inclinatio summè mihi placet, estque aptissima, ad
id, quod à te volo: sicut aliàs tibi dixi, pro tuo solatio, &
propter tuam necessitatem, in qua eras constituta; ideòque
non est, cur turberis, vel affligaris, quod exercearis, & re-
prehendaris à tuo Confessario: permitte illum exequi suum
munus, habet enim bonam intentionem; ac adverte, ne con-
cidas animo, quia tui defectus; si eos habueris, non possunt
esse majores, neque minores, propterea, quod illos repre-
hendat Confessarius, vel omittat reprehendere: quales sunt
coram me, tales erunt. Cum tamen hæc omnia, propter oc-
cultata iudicia DEI, qui id permittebat, non sufficerent ad
auferendam mihi crucem internam, & afflictiones, quas

G

pa-

patiebar, dixit mihi Dominus, modo quodam Divino, & amabili. Anima mea, quid tibi est? quæ est causa tuæ afflictionis? Amo enim te, neque me offendisti; veni mecum, & quiesces modicum, docebo te, quoddam secretum mei cordis, ob quod in me recreaberis: atque dum hoc diceret, univit me secum, invenique me in Pectore Patris æterni, ubi mihi ostensum fuit, clarissimè, & manifestissimè, prò meo captu, mysterium Beatissimæ Trinitatis, ac æterna Processio Verbi Divini, qua procedit à patre, & quomodò ab istis duabus Personis Patre, & Filio per amorem quemdam æternum, ac infinitum quo se amant, procedat Divina Persona Spiritus Sancti. Mansi satis diù in ista cognitione, cum extraordinaria admiratione: magis tamen stupebam, quomodo Pater, intelligendo, & comprehendendo se ipsum, produceret Verbum Divinum; & aliquanto post per quemdam raptum fui unita DEO; undè factum est, ut magna ex parte conquiesceret illa turbatio, non tamen integrè permittente id Divina Majestate, prò meo majore exercitio; itaut mihi non prodesset, quidquid ageret meus Cōfessarius, volens mihi satisfacere, ut me redderet quietam. Tunc mihi dixit Dominus: ne te affligas, Anima, sed tolera istam Crucem cum reliquis, quas tibi ex amore offero, quamvis hanc, quæ tibi denuò præbetur, non merearis: offer illam mihi, & ama in me, ac reverere tuum Confessarium, & Patrem spiritualem, sicut facis; quia mihi in hoc places, & placebis.

41. Ex ista revelatione, est advertere quomodò DEUS fuerit solitus permittere istas Cruces, & afflictiones, ut ex illis lumeret occasionem, præstandi suæ famulæ magnas gratias, nobisque preclaras daret instructiones, ne erraremus.

42. Altera occasio in qua augebantur afflictiones, ac timores, erat, quando ipsius Confessarius dubitabat

bat de quibusdam rebus, quas illi recensebat; quia hoc illi sufficiebat, ut sibi imaginaretur se esse illusam, ideòque cum his dubiis, recurrebat ad DEUM, qui prò infinita sua sapientia ad ea respondebat, afferendo illi motiva, ad eam placandam; & quia ipsa vehementer sollicitabatur, ut illorum recordaretur, eo fine, ut eadem referret suo Confessario, ipsique satisfaceret, dixit illi Dominus quòdam vice. *Ne te superfluè fatiges, ut velis omnia Confessario narrare, quæ tibi dico, reddendo illi rationem eorum, quæ tibi contingunt; quia noveris, quod quantuncumque illi dicas, denique, tanquàm homo, nequeat penetrare omnes veritates abditorum secretorum anima, atque ità non possit, in aliqua re non hæsitare: tu tolera istam Crucem, amore mei; quia, & aliæ anima illam toleraverunt: quin imò te moneo, ne nimium solliceris, ut velis tuo Confessario satisfacere in his rebus, putesque, quod nisi ipse satisfiat, non possit mihi satisfieri: si quidem, ut tibi dixi, cum sit homo, non potest assequi semper veritatem harum rerum internarum, sicut ego illam scio, qui sum DEUS; potestque sæpè dubitare, ubi non est dubitandum; ac proindè, quin illi satisfiat, potest mihi satisfieri.*

43. Hoc ipsi dixit Divina Majestas, ut reprimeret supervacaneam afflictionem, non verò congruam sollicitudinem de reddenda conscientia ratione Patri Spirituali. Postremò postquàm illi DEUS dixisset quidpià, ita illam reddendo internè certam, ut ei non potuerit remanere dubium, esse DEUM, qui illud dicebat, ad eum modum, quo dicit Sanctus Thomas, redditos fuisse ab ipso certos Prophetas, se esse eum, qui illis loquebatur, & talia revelabat, addidit: *Ista tibi modò dico, cum tanta certitudine, ut sic tibi auferatur aliquid de nimio timore, quo subindè angeris, an ego sim, qui ordinariè tibi loquor; utque intelligas, quod qui tibi ista dicit, di-*

cat etiam cetera, quamvis tibi non videaris habere tantam certitudinem. Multa alia illi acciderunt, non solum cum Christo Domino, sed etiam cum ipsius Angelis, & Sanctis, quoad hoc ipsum, quæ suis locis afferentur. Hucusque ibi V. Pater; qui libro 6. cap. 15. §. 4. describit colloquium, quod Venerabilis hæc Virgo habuit cum Deo, ex quo efficaciter probatur, non permissurum fuisse Deum, ut anima tum ardenter ipsum amans, & tam continuè ab ipso postulans liberari ab illusionibus; nihilominus illusa, & decepta permaneret tota vitâ. Sic enim ipsa loquitur;

44. Quadam die mihi cum communicatura essem, nec bene valerem, Angelus quidam, & ipse Deus dixit. Jam Dominus ad te veniet, ut eam conferat sanitatem, quam tibi creaturæ suæ novit utiliorem. Respondi; non aliam à Deo sanitatem peto, quam animæ meæ. Recepto Sacramento, statim Dei hominis JESU Christi præsentiam modo quodam Spirituali, & mysterii pleno sensu in me ipsa, imò vidi. Loquebatur mihi Dominus, dicens. *Per totam vitam tuam optasti placere mihi, & res mihi gratas facere, & semper à me hanc gratiam favoremque petivisti: Dic igitur, quæ tibi est timendi, & dubitandi ratio? Quis Pater filio particulam panis petenti porriget lapidem? Quæ mater obliviscetur filii, quem utero gessit? Quin imò, & si foret aliquis tam crudelis Pater, & Mater adeò immemor, numquam in me talia cadent. De hoc certissima esto.* Cum ita se Dominus communicaret animæ meæ, vidi per superna spatia quasi ambulantem Spiritum Sanctum; specie Maximæ Majestatis. Erat quasi Aquila perspicax, & divina: ac etiam si anima mea ipsam speciem cognosceret, vix tamen illam videbat. Multi Angeli, divino Spiritui committatum præstabant, & obsequium. Venit hic tandem
ad

ad auditū animæ meæ, & in recessu ejus interiore pauca mihi, sed valdè divina, & interna verba dixit: contigit hoc ter, & singulis vicibus non nihil à me abscedebat. Iste affatus erat tam Spiritualis, & arcanus, ut vix eum anima mea perceperit. Post hæc statim videbatur applicatus pectori meo nummus ex auro defæcatisimo. Quæ mysteria cùm admirarer, ad Dominum, qui intra me erat, conversa, quid hoc est inquam Domine Deus meus, quid hoc mysterii fuit, quod vix percepi? Respondit Dominus: *in hoc tuo corde ipsam te, ò anima intùere, ibi invenies, & videbis mysterium, quod quæris.* Conversâ quò Dominus dixerat, animâ meâ, vidi in corde meo sigillum ipsius Dei, in quo figurata erat Sanctissima Trinitas: sed speciatim in eo cognoscebatur Persona Spiritus Sancti. Tunc mihi Dominus dixit. *Deus omnipotens, ò anima, & divinus Spiritus isto mysterioso affatu, quem vidisti, & non intellexisti, magnam tibi fecit misericordiam; nam cordi tuo manu sua præpotenti opposuit, clavem, & seram, & impressit suum sigillum, ut nullus illuc ad illusionem ingredi queat, & ipse solus sit cordis animeque tuæ Dominus.* *Ista sunt quæ, vidisti, mysteria; & ecce, inquiebat Dominus, opto, & jubeo, ut quæcumque tibi ostendam mysteria, quascumque res dicam, credas firmitèr, à me proficisci, & de nulla re quam videris, vel audieris dubites, nisi fit directè contra meam legem, Fidem, Sacram Scripturam, & doctrinam Sanctorum.* Et ita in his loquebatur Dominus secundùm regulas communes, & ordinarias, confirmans animam meam in veritatibus ei dictis, & exhibitis misericordiis, docensque quomodo vellet, ut in iis me haberem.

45. Sufficiant jam, quæ hætenus scripta sunt de sanctitate, & Sapientia Mirabili Venerabilis Patris Ludovici de Ponte, deque testimonio, quo vitam, &

re-

revelationes Venerabilis Virginis Marinæ, ad plenam earum fidem, apud viros doctrina, & spiritu præditos, ipse V. P. roboravit; siquidem ea, satis erunt, ad meum institutum stabiliendum, & confirmandum, in dissertatione Apologetica, quam pro credibilitate ipsarum revelationum scribere necessarium existimavi, & immediatè subjungo.

DIS-